

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **G. O. A.**, narozený dne X,
naposledy známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní
Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty 234,
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava,

proti
žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-952-3/ČJ-2021-930310-V224 ze dne
2. 2. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 26. 11. 2020 zadržen hlídkou policie Spolkové republiky Německo a předán Policii České republiky. Podle jejích zjištění žalobce nemohl prokázat své

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

oprávnění k pobytu na území státu ani svou totožnost a na území státu vstoupil v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem SARS-CoV-2 na území České republiky. Protože žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, rozhodlo Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje o jeho správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a písm. b) bodů 3, 4 zákona o pobytu cizinců.

2. K odvolání žalobce toto rozhodnutí žalovaná změnila tak, že vypustila odkaz na vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a stanovila deset měsíců jako dobu, po níž nelze umožnit žalobci vstup na území států EU. Ve zbylé části prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Protože žalobce v odvolání neuvedl žádné důvody, žalovaná přezkoumala toliko zákonnost rozhodnutí krajského ředitelství a dospěla k závěru, že vycestování žalobce je možné podle závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ev. č. ZS51709 ze dne 30. 11. 2020. Doba zákazu vstupu na území států EU považovala žalovaná za přiměřenou okolnostem případu i rozhodování v obdobných případech.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že doba uloženého zákazu vstupu na území států EU je příliš dlouhá a postrádá dostatečné odůvodnění. V případě žalobce šlo o nedbalostní jednání a žalobce ihned spolupracoval a poskytl veškerou potřebnou součinnost. Porušení zákona o pobytu cizinců se tedy snažil napravit podle svých sil. To žalovaná nevzala v úvahu. Doba zákazu vstupu neodpovídá délce nelegálního pobytu a žalovaná nezohlednila negativní důsledky tohoto zákazu. Dále žalobce namítl, že závazné stanovisko k vycestování je nesprávné a nezohledňuje okolnosti žalobcova případu, zejména nechuť k praktikování islámu. Žalobce X opustil z náboženských důvodů, protože nemohl svobodně projevit svůj postoj k X. Vyznavači jiných náboženství, ateisté a konvertité jsou v X utlačováni, aniž by se mohli obrátit na státní orgány. Opomenuty zůstaly i zprávy od relevantních nevládních organizací zabývajících se dodržováním základních práv a svobod v X.
4. Žalovaná ve vyjádření odkázala na důvody svého rozhodnutí.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Žalobce ve správním řízení nerozporoval obsah závazného stanoviska k možnosti jeho vycestování, takže žalovaná neměl důvod se jím zabývat z hledisek nyní žalobcem namítaných. Doba zákazu vstupu na území států EU pak je odůvodněna způsobem odpovídajícím tomu, že žalobce pobýval na území ČR i ostatních států bez povolení úmyslně a nemá na území EU žádný právem chráněný zájem.

Možnost vycestování

6. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 zásadně povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).
7. Toto stanovisko si krajské ředitelství policie vyžádalo s tím výsledkem, že vycestování žalobce je možné. S obsahem stanoviska byl žalobce seznámen a nic vůči němu nenamítl. Proti následnému rozhodnutí krajského ředitelství policie o vyhoštění žalobce podal prostřednictvím advokáta Mgr. Ladislava Bártý blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil.
8. Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací orgán soulad napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Hodnotí tedy především zákonnost. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Správní řád tedy v § 89 odst. 2 zvyšuje odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 56/2007-71 ze dne 13. 2. 2008, č. 1580/2008 Sb. NSS).

9. V souzené věci žalobce neuplatnil žádné odvolací námitky a netvrdil (ani v žalobě), že byl dán jaký zvláštní veřejný zájem na přezkumu správnosti rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaná se proto po právu zabývala pouze zákonností rozhodnutí krajského ředitelství policie a souladem přecházejícího řízení právními předpisy. Nebyla přitom povinna vyžádat změnu či potvrzení závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu, neboť obsah závazného stanoviska z 30. 11. 2020 nebyl odvoláním zpochybněn.
10. V rámci odvolacího přezkumu tedy žalovaná ověřila, že závazné stanovisko bylo jako zákonem vyžadovaný, povinný podklad vyžádáno. Jeho *správností* se žalovaná v odvolacím řízení nezabývala, neboť odvolací námitky nezpochybnily ani správnost rozhodnutí krajského ředitelství, ani správnost závazného stanoviska. Naopak z něj musela v takové situaci vycházet.
11. Namítá-li žalobce nyní, že si žalovaná nevyžádala zprávy relevantních nevládních organizací, nelze mu přisvědčit. V řízení nevznikl důvod, proč by žalovaná měla doplňovat odvolání k otázce, která byla závazně zodpovězena stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 11. 2020, jehož obsah žalobce nezpochybnil. Závazné stanovisko *prima facie* vyvrací, že by existovala důvodná obava, že navrácení žalobce do X bude v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Evropské úmluvy“), tedy že by žalobci hrozilo mučení nebo podrobení nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Sám žalobce ostatně při výslechu dne 28. 11. 2020 uvedl, že odjel z náboženského důvodu a nechce dodržovat tvrdý islám, žádné nebezpečí nepopsal. Námitky žalobce vůči závaznému stanovisku tak jsou fakticky opožděné – jakkoliv je možné je uplatnit v žalobě, nevypovídají o vadách řízení před žalovanou, neboť vada správního řízení nemůže vzniknout tím, že žalobce až v soudním řízení začne rozporovat správnost zjištění skutkového stavu (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 9 As 42/2015-39 ze dne 30. 7. 2015).
12. Bez zřejmého významu pro obsah rozhodnutí pak jsou úvahy žalobce o diplomatických zárukách, protože nemá žádnou oporu ve spisu ani v žalobní argumentaci. Destabilizace X a možné teroristické útoky pak nevypovídají o možném porušení čl. 3 Evropské úmluvy, protože bez dalšího nepředstavují mučení, nelidské či ponižující zacházení anebo trest.
13. Za toho stavu žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když dospěla k závěru o možnosti žalobce vycestovat zpět do X.

Doba zákazu vstupu

14. Nedůvodné jsou i námitky vůči době zákazu vstupu na území států EU. Délka zákazu vstupu může být stanovena až na 5 let po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu. Správní orgán tak má prostor pro uvážení, které musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 36/2019-31 ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 Azs 43/2020-27 ze dne 12. 2. 2021).
15. Napadené rozhodnutí ve spojení s jemu předcházejícím rozhodnutím krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

policie těmto požadavkům dostačuje. Žalobce neměl žádné právo vstoupit na území ČR, potažmo států EU, ani právo na tomto území pobývat, a nemá na jejich území ani žádný právem chráněný zájem (rodinný, soukromý, pracovní aj.). V tom ohledu je nepřiléhavý odkaz žalobce na potřebu hodnotit přiměřenost negativních důsledků vyhoštění – ty prakticky není vůči čemu poměřovat, protože žalobce žádná relevantní práva nemá. Přiměřenost tak lze hodnotit pouze ve vztahu mezi délkou doby zákazu a závažností protiprávního jednání žalobce. Zde ovšem správní orgány své uvážení nijak nezneužily. Žalobce totiž na území několika států EU vstoupil bez oprávnění, úmyslně a skrytě. Žalobcem popsané „polehčující“ okolnosti nejsou právně významné, nehledě na to, že podle obsahu spisu byl žalobce zadržen německou pohraniční policií v podvečer 26. 11. 2020 při chůzi na dálnici A6 (srov. záznam Grenzpolizeiinspektion Waidhaus z 26. 11. 2020). Nesnažil se tedy porušení zákona „napravit podle svých možností“ a spolupracoval jen pod tíhou okolností. V čem by mu to mělo polehčovat, vskutku není zřejmé.

16. Lze tak uzavřít, že doba deseti měsíců, po níž nelze umožnit žalobci vstup na území států EU, není „na první pohled zcela nepřiměřená“, jak žalobce tvrdil, a správní orgány svou úvahu dostatečně odůvodnily. Jejich úvahy nemohly být nijak zvlášť konkrétní pro absenci jakýkoliv konkrétních skutkových zjištění na straně žalobce. Tyto obecné úvahy jsou relevantní pro rozhodnutí o vyhoštění (nepřekračují meze možných úvah) a nijak nevypovídají o zneužití uvážení správních orgánů.

Závěr

17. Z uvedených důvodů dospěl soud závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a netrpí vytýkanými vadami řízení. Žalobu proto soud zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. K procesnímu postupu soudu srov. odst. 18–22 rozsudku NSS č. j. 17 A 110/2020-43 ze dne 22. 1. 2021. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
18. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu za doplnění žaloby jako písemného podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a za jeden s tím související režijní paušál po 300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
19. Za účtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, neboť ten je vymezen jako *první porada s klientem* včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Je tedy zásadně třeba, aby se po doručení usnesení o ustanovení zástupcem uskutečnila první porada s klientem (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002, č. 1024/2002 SJS, rozsudek NSS č. j. 4 Ads 306/2018 ze dne 6. 12. 2018 či usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 22/19 ze dne 29. 1. 2019), ledaže je dán objektivní důvod, proč porada neproběhla (usnesení sp. zn. I. ÚS 1879/10 ze dne 1. 8. 2011). Poradu s klientem či důvody, proč porada neproběhla, ovšem advokát soudu nedoložil.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. dubna 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.